

Випуск № 14 (1 квітня)

Вінниця – Львів – 2016 р.

Передмова

Любий читачу, збірка, яку ти зараз читаєш, видана проектом «Дерево казок» за підтримки проекту «Казка». В 14 номері збірки на тебе чекають захоплюючі казки Мандруй світом казок разом з нами!

Збірка «Дерево казок» – це серійне щомісячне електронне видання, що розповсюджується абсолютно безкоштовно.

Своє життя збірка розпочала 1 березня 2015 року.

Проект «Дерево казок»

(<https://derevo-kazok.org>)

«Дерево казок» – величезний безкоштовний архів авторських та народних казок, які ви можете прочитати українською мовою. Тут ви знайдете не лише українські казки, а й казки інших країн. Проект складається з 4-х основних розділів: українська народні казки, казки народів світу, казки українських авторів та казки авторів світу. Автор та адміністратор проекту – *Лук'янюк Євген*.

Наші контакти:

derevokazok@gmail.com – головна адреса ел. пошти.

Приєднуйтесь до нас:

Ми на Facebook: <https://www.facebook.com/derevokazok>

Ми в Twitter: <https://twitter.com/KazkuPpUa>

Ми на GooglePlus:

<https://plus.google.com/communities/102303859954667667228>

Ми Вконтакті: http://vk.com/derevo_kazok

Проект «Казка»

(<http://kazka.in>)

Сайт «Казка» розпочав свою діяльність в 15 жовтня 2011 року. Наша діяльність була спрямована на пошук всіх казок, що написані чи перекладені українською мовою, це могли бути і народні, і авторські твори. Ми також звертали увагу на аудіо, часом на відеоказки. Загалом нас цікавив будь-який контент чи медіа, що має стосунок до казок. Але з 1 січня 2016 року ми вирішили зосередитись на авторських казках. Ми змінюємо дизайн і концепцію сайту. Починаємо не тільки колекціонувати казки, а і пропагувати авторів цих казок. Долучаємось до розвитку сучасної української літератури в вузькій ніші – казки. Ми не відмовляємось і від перекладів творів іншомовних авторів на українську мову, отже, прагнемо пропагувати всю авторську казкову літературу.

Контакти:

ua@kazka.in – адреса ел. пошти.

Ми на Facebook: <https://www.facebook.com/Kazka.in>

Ми в Twitter: <http://twitter.com/Kazkain>

Засновник проекту – *Тарас Амброз*.

ЗМІСТ:

<i>Кошіль черепахи.....</i>	<i>3</i>
<i>Лінива кішка.....</i>	<i>6</i>
<i>Дивовижний барабан.....</i>	<i>8</i>
<i>Пишнохвостий Станіслав.....</i>	<i>9</i>
<i>Заєць та гієна.....</i>	<i>11</i>
<i>Як Сірка від бліх спасали.....</i>	<i>13</i>
<i>Сумна казка про пуголовка.....</i>	<i>15</i>
<i>Осощице.....</i>	<i>17</i>
<i>Як заєць помстився танукі.....</i>	<i>18</i>
<i>Лелека Добре-серце.....</i>	<i>20</i>
<i>Чому в бабок тоненький стан.....</i>	<i>21</i>
<i>Мати ластівка.....</i>	<i>22</i>
<i>Чому кіт умивається тільки після обіду.....</i>	<i>22</i>
<i>Блакитний дельфін Волошик.....</i>	<i>23</i>
<i>Чому морська вода солона.....</i>	<i>24</i>
<i>Як вовчєня на весну образилося.....</i>	<i>26</i>

Кошіль черепахи

Заходилась якось черепаха кувати різні господарські знаряддя та зброю. Кувала вона і списи, і мачете, і шомполи, і сокири, і мотики, а як-то вже майстерно!

Одного разу заходить до кузні тарган. Черепаха й питає його:

– Чого тобі треба, друже?

А тарган відповідає:

– Треба мені викувати списа!

Та й висипає на землю цілісінький кошик вугілля і залізної руди.

Каже тоді черепаха тарганові:

– А йди-но лишень допоможи мені роздмухати міхи.

Виліз тарган на міхи і почав роздмухувати їх. Коли це бачить: просто до кузні чимчикує курка.

– Що мені робити? – вигукнув тарган. – Сюди йде та, що присягалася звести мене зі світу!

– Хто ж то? – питає черепаха.

– То курка з довгим дзьобом, – каже тарган. – Як побачить вона мене тут, одразу й з'їсть!

А черепаха йому на те й радить:

– Ти сховайся он там, під корою.

Послухався тарган і сховався під корою.

Коли це й курка заходить до кузні. Бачить коло стіни списа та й питає черепахи:

– А хто це поставив там списа?

Черепаха й відповідає:

– Та то тарган!

– А де ж він сам? – питається курка.

Черепаха витягла трубочкою губи і ледь помітно вказала курці на те місце, де тарган принишк під корою. Скочила туди курка, підняла кору, знайшла таргана, клюнула його, проковтнула ще й дзьоба об землю почистила.

А черепаха тоді їй і каже:

– Сусідонько, ти з'їла того, хто роздмухував міхи, тепер тобі доведеться самій мені допомагати.

Сіла курка біля міхів і почала їх бадьоро роздмухувати.

Трохи згодом спинилася вона, щоб дух перевести, коли дивиться, а через отвір просто до кузні йде мангуста. Кинулася курка до черепахи:

– Черепахо, сестронько, оборони, іде-бо сюди мій заклятий ворог. Що мені, бідній, робити? І чого я сюди прийшла?

А черепаха їй радить:

– Сховайся он там, під лубом, ніхто тебе й не займе.

А мангуста, зайшовши до кузні, дивується:

– Як ці списи схожі на списи курки!

– А це й є списи курки, – каже черепаха.

– А де ж сама курка? – питає мангуста.

Черепаха витягла трубочкою губи і вказала на луб, під яким сховалася курка. Мангуста тут-таки витягла курку та й з'їла. Про черепаху теж не забула – ніжку їй залишила.

Та коли мангуста хотіла собі йти, черепаха їй каже:

– Раз ти з'їла мого помічника, який мені роздмухував міхи, то тепер сама ставай на його місце.

Почали вони вдвох роздмухувати міхи. Та ось глянула мангуста надвір, а там, ой лишенько, – коло самісінької кузні хижа рись! Мангуста їй каже черепасі:

– Що мені, бідній, робити? З'їсть мене рись.

А черепаха на те:

– Сховайся під дуб.

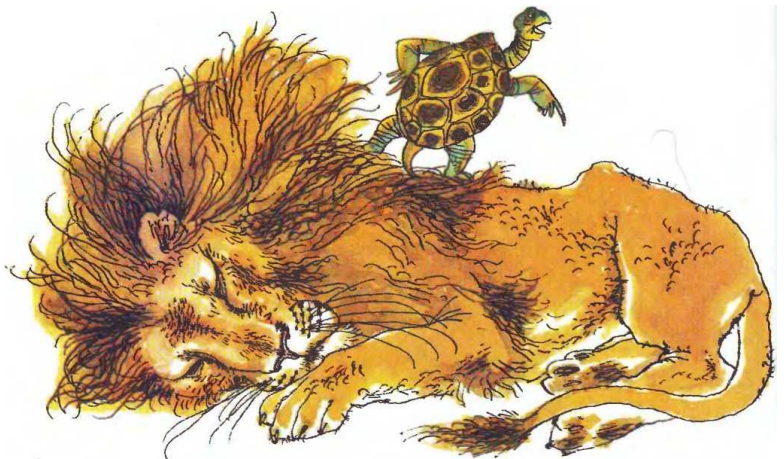
Зайшла рись до кузні і впізнала мангустині списи.

– А де ж сама мангуста? – питає рись.

Відтак витягла вона мангусту з-під дуба, роздерла, але й з черепахою поділилася. А черепаха їй і каже:

– Ти з'їла мого помічника, тепер сама ставай роздмухувати міхи.

Сіла рись на долівку і почала роздмухувати міхи.

Аж ось до двору забрів леопард. Затремтіла рись. А черепаха дивується:

– Чого ти так тремтиш, чого злякалася?

А рись їй:

– Ой, смерть моя! Хіба не бачиш у дворі леопарда!

Черепаха їй радить:

– Швиденько ховайся он там під лубом!

А тут леопард суне до кузні, язик висолопив, дивується:

– Ой, черепахо, щось тут ніби риссю пахне.

– Ти вгадав, – відказує черепаха.

– А де ж вона? – допитується леопард.

Черепаха і йому вказала на схованку самими губами. Витяг леопард зі схованки рись, роздер її і з'їв. Про черепаху теж не забув, лишив і їй шматок. Коли леопард хотів іти собі, черепаха йому й каже:

– Ти з'їв мого помічника, тепер сам допомагай роздмухувати міхи.

Сів леопард на долівку і почав роздмухувати міхи.

А тут де не візьмись лев, от-от до кузні зайде! Затремтів леопард, заскочений зненацька. Нема куди тікати. Питає він черепахи:

– Що його робити?

Черепаха йому радить:

– Ховайся мерщій он за тією луб'яною стіною.

А тут і лев, просунув голову в кузню. Побачивши списи біля стіни, він і питає черепаху:

– А чи не схожі ці списи на списи леопарда?

– Це й справді леопардові списи, – відповідає черепаха.

– А де ж він сам? – зацікавився лев.

Черепаха йому й показує самими губами на луб'яну стінку. Скочив лев на стінку, повалив її на землю, схопив леопарда і вбив. А черепаха левові:

– Будь ласка, допоможи роздмухувати міхи.

Сів лев на землю і став роздмухувати міхи.

Ще й оком вони не змигнули, аж бачать іде чоловік. Хотів був лев сховатися, та не встиг. Прицілився чоловік і бах! – лежить лев мертвий! Витягає чоловік ножа і давай розбирати тушу лева. Тільки чоловік не мав куди м'ясо складати. Коли бачить, стоїть великий кошіль. Каже він черепасі:

– Дай мені кошіль, я туди м'ясо складатиму.

Дала черепаха чоловікові кошіль. Поскладав той м'ясо лева в кошіль, ще й місце лишилося.

– Що б його покласти сюди? – питає він черепаху.

Принесла йому черепаха всі шматки, які їй лишали мангуста, рись, леопард і лев. А кошіль все ще напівпорожній.

– Немає в мене більше нічого, чоловіче, щоб тобі у кошіль покласти, – каже черепаха.

А чоловік їй на те:

– Тоді йди сюди, я тебе покладу в кошіль, і він буде повний.

Схопив він черепаху і поклав у кошіль. Отак підступна черепаха сама стала здобиччю людини і потрапила у свій власний кошіль.

Автор: африканська казка

Джерело: <https://derevo-kazok.org/divovizhnij-baraban-japonska-kazka.html>

Лінива кішка

Один хлопець одружився на дівчині заможній, та недбайливій, але пообіцяв, що ніколи її бити не буде.

Молода дружина жодної роботи не робила, а тільки й знала що плентатись від хати до хати, плитки розпускати і робити негожі справи.

Але чоловік її жодного разу не вдарив.

А тільки одного разу вранці, йдучи на роботу, наказав кішці:

– Наказую тобі, кішко, поки мене вдома не буде, всі справи в домі зробити. В хаті чисто прибери, обід до полудня звари та веретено пряжі наряди, а коли не зробиш все чин чином, то, як повернусь додому, так тебе відлупцюю, що довго пам'ятатимеш.

Кицька дрімала на пічці і на мову господаря й вухом не повела. А господиня подумала: «Не інакше як з глузду з'їхав мій благовірний».

Та й каже чоловікові:

– Чоловіче мій любий, що ж ти це кішці наказуєш? Їй же з такою роботою не впоратись!

– Впоратись їй, чи ні – мені все одно, жіночко люба, – відповідає їй чоловік. – Бо ж, крім кицьки, більше нікому наказувати. А от якщо вона мої накази не виконає, тоді й побачиш, так відлупцюю – вік пам'ятатиме!

На тому й вирушив чоловік у поле. А господиня давай кицьку вмовляти:

– Працюй, кицю, бо господар тебе поб'є!

Але кицька й не думає ділом займатись. Пішла господиня по чужих обійстях гуляти, вернулась додому, аж дивиться – кішка собі дрімає, на пічці вже й вогонь згас. Знов каже вона кішці:

– Розпали вогонь, кицю, та ділом займись, а то будеш сьогодні битою!
Але кішка й не думає за роботу братись.

Повернувся господар з поля, аж бачить – в домі ніякого ладу немає. Схопив він кішку, прив'язав її до спини молодій дружини та давай бити. Бив-бив, поки дружина не почала благати:

– Змилуйся, чоловіче, не бий більше кішку, кицька не винна, адже нічого не тямить у господарстві!

– Ну то як, обіцяєш всю роботу за неї виконати? – питає чоловік.

– Виконаю, все зроблю, що ти їй накажеш, і навіть більше, тільки не бий її, невинну. – відповідає господиня.

Побігла молода дружина до матері та й жаліється їй на чоловіка, каже:

– Обіцяла я, що замість кішки всю роботу зроблю, тільки б чоловік її пожалів, не бив у мене на спині.

А батько теж свої п'ять копійок докинув:

– Якщо обіцяла – виконуй! А то буде кішка й завтра бита!

З тим і відправив батько доньку назад до чоловіка.

Наступного дня чоловік знову наказує кішці, які справи за день їй треба зробити. Та тільки кішка знову ледарювала. Знову прив'язав її господар до спини дружини і давай бити ні за що ні про що.

Знову прибігла молода дружина додому жалітись, та батько вигнав її геть – ледве втекла з рідного дому.

І на третій ранок дає господар кішці наказ. Кицька з переляку навіть до кінця не дослухала. Боятись боїтсья, але ж і далі не працює. Та тільки тепер замість неї вже всі справи молода господиня переробила. Цього разу нічого не забула, що обіцяла виконати: вогонь у печі розвела, води із криниці принесла, обід зварила, хату підмела. Всю необхідну роботу в домі зробила. Дуже їй вже шкода було бідну кицьку: чоловік кицьку б'є, кішка від болю кігті у спину господині запускає. Та й того шкода, що батіг двохвостий не тільки по кішці проходиться, а і їй, молодій, по спині влучає.

Повернувся господар додому, а в домі – повнісінький лад! От і говорить господар, примовляє:

– Не бійся, кицю, сьогодні я тебе не чіпатиму!

Господиня на radoщах і стіл накрила, страви свої виставила, сидять вони із чоловіком, п'ють, наїдаються.

З тих пір щодня так повелось: і кішку більше не били, і з молодиці така роботяща господиня вийшла, всім на диво!

Автор: Дюла Ієш.

Джерело: <http://kazka.in/fairytales/diula-ijesh/liniva-kishka.html>

Дивовижний барабан

Жив собі колись в одному селі чоловік на ім'я Генгоро. І був у нього дивовижний барабан. Ударить він у той барабан з одного боку, скаже: «Носе, витягуйся!» – і ніс видовжується. Вдарить з другого боку, скаже: «Носе, зменшуйся!» – і ніс укорочується.

Прийде до нього дівчина на порі й просить:

– Пане Генгоро, трохи видовжіть мені носа.

Генгоро вдарить по барабану з одного боку, скаже: «Дівочий носе, витягуйся!» – і приплюснутий ніс стає рівеньким.

Прийде кирпатий хлопець і просить:

– Пане Генгоро, вирівняй мого носа.

Генгоро вдарить по барабану з другого боку – і ніс стає рівним.

Отим-то всі селяни любили Генгоро, ніхто про нього і слова лихого не казав.

Та якось заманулося Генгоро перевірити, наскільки видовжується людський ніс. Він забув про свою обіцянку служити людям тільки на радість, ліг горілиць у лузі на траві та й почав бити в барабан.

– Носе, витягуйся! Носе, витягуйся!

Ніс Генгоро видовжувався, аж поки сягнув даху високого будинку. Та Генгоро не переставав барабанити:

– Носе, витягуйся! Носе, витягуйся!

Ніс його уже сягнув гірських вершин.

Генгоро стало важко дихати, але він не вгавав:

– Носе, витягуйся! Носе, витягуйся!

Тепер кінчик носа торкався хмари.

Та саме в той час на Небесній Річці будували міст. Якраз тоді, коли там показався ніс Генгоро, теслярі майстрували поруччя.

– А от і стовп!

Нічого не підозрюючи, вони міцно прив'язали поруччя до носа Генгоро. «Ой, ніс уже не видовжується!» – подумав Генгоро і ще дужче забив у барабан, приказуючи:

– Носе, витягуйся! Носе, витягуйся!

Однак ніс уже його не слухався. До того ж, його кінчик почав свербіти.

«Мабуть, за щось зачепився. Треба вкоротити і перевірити», – вирішив Генгоро.

– Носе, зменшуйся! Носе, зменшуйся!

І ніс почав укорочуватися – та водночас Генгоро завис над землею.

– Ой, що це таке? Хтось тримає мене за ніс! Треба поспішати! Генгоро несамовито бив у барабан і швидко піднявся понад хмари.

Міст уже був готовий, теслярі пішли.

– Який дурень прив'язав мене тут?!

Генгоро розплутав мотузку – і полетів з моста сторчголов.

– Рятуйте! Рятуйте! – закричав він і шубовснув у велике озеро. Захлинаючись водою, Генгоро насилу вплив і раптом відчув, що став легеньким-легесеньким.

«Ну, дякувати долі, живий!» – подумав він.

Справді, він урятувався, але перетворився у карася.

Ось чому ще й тепер в озері Біва живе риба «генгоробуна» – карась «генгоро».

Автор: японська казка.

Джерело: <https://derevo-kazok.org/divovizhnij-baraban-japonska-kazka.html>

Пишнохвостий Станіслав

Якось півень Станіслав,

Вийшовши на ганок,

Сам з собою розмовляв,

Лаявсь на світанок:

“Кожен ранок я один

Сиджу на паркані

І чекаю на проміння в білому тумані.

А коли нарешті сонце вийде із дрімоти я кричу “Ку-ка-рі-кууу” ...

Що це за робота?”

Тут із звідкілясь слова:
“Будь здоровий, півне!
Дуже вдячний я тобі
За ранкові співи.
Зустічаєш ти мене кожен світлий ранок,
Я подякувати хочу.” – промовляв світанок –
“Півне, друже, за твої муки та страждання, виконаю я твоє будь-яке бажання!”

Пишнохвостий Станіслав
Довго думати не став:
“Отже, маю я бажання, хочу, щоб на кілька днів
Зникли квочка та курчата,
А хазяїн прихворів.
Я тоді шмигну на танці!
Одягну штанці та капці,
Накручу свій гребінець,
І на палець перстенець.”
“Добре, друже, йди гуляй,
Й завтра вранці не співай!”
Окрилений Станіслав,
У кроля костюмчик взяв,
Нарядився, як жених.
Просто вилитий індик!
Підморгнув собі й пішов,
Закипала в півні кров!
“Так! Спокійно! Це твій час!
Покажи хто в танцях ас!”
Нерішуче Станіслав
Танцювати починав,
Але вже через хвилину,
Біля себе всіх зібрав.
Пір’я в сторони летить,
Гострий гребінь мерехтить.
Крила в боки, навхрест ноги,
Хвіст роздувся, дзьоб бринить,
Палке танго Станіслав
З свинею Валею танцював.

Квлограм мабуть на двадцять
Схудла Валя після танцю.
Потім взяв в бика корову
І у вальсі закружляв.
У танок пустились пальці,
Станіслав знімає капці!
Танго, Вальс і Ча-ча-ча.
“Станіслааав” усі кричать.
Щастю півня нема краю:
“Що це? Боже, я літаю”
Вже в малого їхав дах,
Замість сальто вийшов “Бах”.
Лікар горобець Василь,
Ще й чудовий тракторист,
Діагностував невтішне:
“Зламав дзьоба танцюрист!”
Відкрив очі Станіслав,
І хотів сказати:
“Більш ніколи я не буду танці танцювати!”
Та сказити ні чичикр.
Бо пернатий лікар,
Півню гіпс на дзьоб наклав,
Та й в поля поїхав.
Ситуація смішна,
Кожен світлий ранок, півень в гіпсі на паркані,
Зустріча світанок.
Та й кричить “У-а-и-у” й не танцює танців.
Те що вмієш, те й роби,
Буде тобі щастя.

Автор: Крісті Шельдман.

Джерело: <http://kazka.in/fairytales/kristi-sheldman/pyshnohvostyj-stanislav.html>

Заєць та гієна

Заєць та гієна були сусідами, і напередодні одного великого свята пішли вони вдвох шукати подарунків для своїх родин.

Як вийшли із села, заєць і каже:

– Ти йди ліворуч, а я – праворуч.

– Ні, – прогугнявила гієна, – не піду я ліворуч, я хочу йти праворуч...

– Гарзд, – погодився заєць, – тоді праворуч підеш ти, а я піду ліворуч.

Розійшлися вони кожен у свій бік. Гієна йшла і на смітниках підбирала ганчірки та щербаті горщики. А заєць не знайшов нічого.

На сьомий день мандрів, як і домовилися, вертають вони назад. Гієна несе щербаті горщики і старе ганчір'я, а заєць вертає з порожніми руками. Зайшов він у тінь квітучого гумового дерева – так називають сенегальську акацію. Ліг у затінку, потягся й зітхнув:

– Ох, яка прохолодна тут тінь!

Не встиг сказати, як на нього посипався дощ коштовностей: коралі, браслети, сережки. Скочив заєць у захваті на ноги, зібрав усе у великий клунок, подякував дереву і стрілою помчав додому.

А гієна вже два дні як повернулася. І все не може нахвалитися зі своєї удачі. Заєць прибіг додому вночі. Сховав клунок і ліг спати.

Нарешті настав, день великого свята. Гієна ще вдосвіта викупала своїх дітей і повдягала у те ганчір'я, що знайшла. Ще й на шию замість прикрас почіпляла щербаті горщики. Заєць і собі розкрив клунок і розкішно вбрав своїх дітей. Усі подалися на свято.

Проте гієнині діти одразу прибігли назад додому, гірко плачучи, бо всі з них сміялися. Засмучена гієна пішла до зайця просити, щоб він допоміг і її малюкам знайти такі самі гарні прикраси, як у його дітей. Заєць мав дуже добре серце. До того ж він був дуже послужливий, тож і показав гієні галявину, на якій росло гумове дерево, ще й чарівних слів її навчив: «Ох, яка прохолодна тут тінь!»

Не встигли ще й перші півні проспівати, а гієна вже подалася з дому, закинувши на плече велику сокиру. Прийшла до гумового дерева, зрубала його, взяла на спину і притягла до села. Відтак викопала біля своєї хати яму і увіткнула в неї дерево. Потім пересунула якомога далі огорожу з усіх чотирьох боків, щоб двір став ширший, замкнула ворота, а тоді лягла горлиць під деревом і крикнула:

– Ох, яка прохолодна тут тінь!

Але нічого не впало. Вона знову крикнула:

– Ой, яка прохолодна тут тінь!

Знову нічогісінько. Цілий день і всеньку ніч кричала вона чарівні слова, але так нічого з дерева і не впало.

А вранці зірвався сильний вітер, закрутив дерево у вихорі й заніс кудись далеко-далеко.

Автор: африканська казка

Джерело: <https://derevo-kazok.org/zayec-ta-giyena-afrikanska-kazka.html>

Як Сірка від бліх спасали

Був у Галі пес Сірко,
Сірка знало Все село!
Дружелюбний, добрий пес...
Було б сумно, якби щез.
Але якось навесні, коли сніг розтанув,
Вивалявся пес в землі,
У багнюку канув.
Галя лаялась на пса,
Чухала й купала,
Але ще ніхто не знав, як усе погано.
Дня так два, а може три
Вже пройшло з події,
Знов в багнюці пес прийшов,
Знову Галя миє.
Чи то Шарік та Барон дурно так впливали,
Чи Сірко почав дуріть,
Чи старіла Галя.
Непомітила вона, як в Сірковій шкурі,
Грали шерсткою його, наче на бандурі,
Купка чорних, як насіння, ледь помітних блішок...
Лоскотали Сірка спину сотні гострих ніжок.
Пес чесався наче чорт,
Обозлилась Галя,
Бо її вже дратувало чухання кудляя.
Тому якось зранку
Луснуло терпіння,
Та й прогнала Галя пса,
До сараю в сіння.

Псу погано, жжіння, зуд.
Блохи поїдають,
Хвилюватись почали
мешканці сараю.
Варіантів тьмезна тьма,
Всі кричать, всі знають,
Що від чого і коли як допомагає.
Ох не витримав Сірко,
Змайстрував трибуну.
“Браття, любі, допоможіть
Я в боргу не буду...”
Першою до слова запросили курку,
Голову сараю Зіну-Чубатурку.
“Мені коли погано,
Я в гніздо сідаю! І своїх майбутніх діток уявляю.
Уявляю дзьобик, пір’ячко м’якеньке.
Мрію про яєчка тепленькі, маленькі!”
Пес Сірко уважно вислухав пораду,
Та в гніздо усівся діток уявляти.
У його уяві виплила картина:
Цуценята з дзьобами, на хвості пір’їна.
Пес перелякався,
Яйця став шукати.
Коні з цього дійства стали реготати.
“Ну і що смішного?” -
кудахтала курка –
“А що ви порадите? поні-недоумки?”
Коні не вагались,
Стали бурмотати
“Треба для полегшення
Собаку підкувати”
Враз Сірка схопила банда індюшина,
Так його клювали... вила бідна псина.
Дзьобали до крові волохаті п’яти,
Та корова Зоя встигла врятувати..
“Чи ви подуріли?”
Мукала корова

“Пропонуйте собаці підкувати підкови?
Просто божевілля. Ось моя порада.
Ми його подоїмо, буде псина рада!”
Те що було далі, хай ніхто не знає,
Смикали собаку за все що звисає.
Вуха ліве, праве, язика тягнули,
За хвоста схопили, ледь не одсмикнули.
Десь годину-другу все це відбувалось,
Доки від собаки й шерсті не зосталось.
Чим це закінчилось?
Казка! Кінець добрий :)
Пес Сірко побитий, смиканий
Та голий.
Доктори із вим'ям, та медсестри з пір'ям,
Всю Сіркову шерсть вирвали з корінням.
В клубнях шерсті блохи стрибали сараєм,
Та й собі шукали нового кудлая.
Доки всі раділи за лисого собаку,
блошине стадо кинулось у нову атаку.
Лежить Сірко щасливий, шерстку відпускає.
А жителів сараю блохи пожирають.

Автор: Крісті Шельдман.

Джерело: <http://kazka.in/fairytales/kristi-sheldman/yak-sirka-vid-blih-spasaly.html>

Сумна казка про пуголовка

Помер жаб'ячий король, поховали його жаби та й думають, як їм далі жити, кого вибрати новим королем. Зійшлися на раду усі впливові жаб'ячі родини.

Багато було охочих на вільний трон. Ну й пересварилися всі, мало до бійки не дійшло. Ні до чого не домовившись, вирішили звернутися до чаклуна. Дуже поважали його всі жаби, і чаклунове слово було для них закон. Як незмога їм вибрати короля, то хай хоч чаклун підкаже, що його робити.

Як там воно було, що там наворожив чаклун – ніхто до ладу не знає, але випало бути королем одному молодому пуголовку.

Жаби дуже здивувалися з тої дивної поради, а найбільше сам майбутній король.

Але ж справу треба було доводити до кінця, отож і вирішили жаби, що коронуватимуть пуголовка через сім днів. Дійшовши такої згоди, пострибали по домівках.

Розумні люди кажуть: не кажи «гоп!», доки не перескочиш.

А що ж пуголовок?

А йому нежданий успіх запаморочив голову. Доти жодна жаба не помічала його, а тепер кожна вітається, підлещується.

Окрилений успіхом пуголовок надумав влаштувати веселе гуляння

протягом усіх сімох днів, що залишились до коронації.

Запросив він на свято своїх нових друзів. Такого свята ще не знав жаб'ячий світ. Найкращі барабанщики, танцюристи та музики розважали гостей. А який там був бенкет! Коли б ви покуштували ті биточки, смажені у пальмовій олії! А скільки живності забили, щоб нагодувати гостей! А ще на подвір'ї пуголовка стояли величезні жбани з пальмовим вином, та й не лише на подвір'ї, а й на вулицях і на базарі.

Всі веселилися, всі забули про роботу. Жаби, за своїм звичаєм, танцювали на вулицях, а пуголовок найдужче.

Аж ось настав шостий день. Гулянка у розпалі, а наш хвалько ніяк не вгамується – хочеться йому бути найпримітнішим.

Похвалився він, що станцює за будь-якого танцюриста, та й ну танцювати! Жаби йому плескали, а він ще дужче хизується – і танцює, і стрибає, і так, і сяк, і вважає, що з нього найкращий танцюрист в усьому жаб'ячому світі.

А правду кажучи, то був зовсім не танець, бо пуголовок спотикався та падав у калюжі. Здогадалися чому? Саме так! Випив він забагато вина. Стрибав пуголовок отак, доки впав у помийну яму коло базару та й зламав собі лапку, – дуже вже тоненькі вони у нього були.

Витягли його звідтіля, однесли додому й поклали на ліжко. Лежав пуголовок, і все йому боліло, а найбільше голова та ноги.

На сьомий день мала відбутися коронація, та не відбулась.

У жаб існував закон, за яким жаба з вадами тіла чи розуму не може бути королем.

І знову зібралися на нараду всі впливові жаб'ячі родини.

Не виправдав сподівань пуголовок, поведив себе погано, та й лапка зламана.

Так і не довелось йому надіти корону. Дісталася вона одному старому розумному жабичу – він і став королем.

От бачите, як буває, – сказав пуголовок «гоп!», та не перескочив.

Автор: африканська казка.

Джерело: <https://derevo-kazok.org/sumna-kazka-pro-pugolovka.html>

Осо тище

Осо тище-стервотище наїжачився усіма своїми колючками. Він лютився чимраз більше на весь світ. Після того, як господар городу викорчував його зі своєї картоплі, котра пропадала від Осотиська, і жбурнув на купу хмизу, він доповз до клаптика землі і вкоренився знову. Як помилився господар, не спаливши його відразу! Пожалів, а Стервотище вижив (усе стервотне – живуче) – тепер мстить усьому світові. Особливо від нього потерпають красуні-кульбабки та діти, що веселяться на лужку. Він ранив їх своїми колючками.

Та малята перестали його боятися. Вони посилають мольби до Сонечка, і їхній променистий друг Сонечко палить осотище так, що він ледве витримує.

Вже недовго, ще трішки – і не стане деспота – стервотища, Сонечко спопелить його. Воно чекає на його каяття, але коли цього не станеться, то загине Осотище, бо немає йому місця на землі – усе, що заважає жити іншим, приречені на загибель. Такий справедливий закон Божий і її величності Природи. Жорстокому потрібно зробити вибір.

Автор: Тетяна Полубко.

Джерело: <http://kazka.in/fairytales/tetyana-polubko/osotishhe.html>

Як заєць помстився танукі

Давно-давно колись жили собі в мирі та злагоді дід і баба.

Одного дня дід подався в поле сіяти ячмінь. Брав жменю зерен і розкидав, приспівуючи:

Зернинко, зернинко, стань тисячею зерен!

Зернинко, зернинко, стань тисячею зерен!

Аж тут де не взявся танукі – та й ну перекирвляти діда:

Зогнийте, зернятка, зогнийте,

Щоб з тисячі лишилося одне!

«Який вредний танукі!» – розгнівався дід і кинувся до танукі, але той показав йому язика й дременув у гори.

З досади дід мало не тупав ногами. Вирішив він упіймати танукі й покарати. Обмазав пеньок, на якому той сидів, клеєм, а тоді знову почав сіяти ячмінь і приспівувати:

Зернинко, зернинко, стань тисячею зерен!

Зернинко, зернинко, стань тисячею зерен!

Тим часом танукі знову прибіг і, всівшись на пеньку, почав перекирвляти діда:

Зогнийте, зернятка, зогнийте,

Щоб з тисячі лишилося одне!

Дід кинувся з мотузкою до танукі. Той висолопив язика і хотів був дременути, та не зміг – приклеївся до пенька.

– От, голубе, ти й попався! – мовив дід і, спутавши танукі мотузкою, поніс його на спині додому.

– Стара, я впіймав танукі! Звари з нього юшку!

– Який гладенький! Зараз же приготую вечерю, – зраділа баба.

– А я піду на часинку до міста дещо купити, – сказав дід і, підвісивши танукі в кухні на мотузці, пішов.

Баба заходилася ліпити просяні коржики для діда.

Якийсь час танукі висів мовчки, а тоді обізвався людським голосом:

– Господинонько, як вам, певно, важко місити ці коржики! Коли хочете, я вам допоможу. Тільки розв'яжіть мотузку.

– А ти не обдуриш?

– Та хіба я на таке здатен?

– Хай буде по-твоєму, – погодилася добра баба і, спустивши танукі на землю, розв'язала мотузку.

Зраділий танукі взяв у лапи товкачик і почав товкти просо для коржиків, примовляючи:

– Ліпіль, господинонько, коржики, ліпіль, ліпіль!

Та коли стара присіла навпочіпки, танукі як лусне товкачиком її по голові! Баба впала на землю мертва.

– Так тобі й треба! – вигукнув танукі й дременував у гори.

– Який жах! – заголосив дід над бабою, коли повернувся додому.

Почув заєць, як дід плаче, та й питає:

– Діду, що сталося?

– Нечуване лихо: танукі вбив стару! – відповів дід крізь сльози.

– Заспокойтеся, діду, я помщуся за вашу бабу, – мовив заєць і зник.

Якось заєць ламав у горах бамбук. Підійшов до нього танукі та й питає:

– Зайче, навіщо тобі бамбук?

– Скоро зима, зроблю собі з нього хатку.

– Я тобі допоможу! Хочеш?

– Коли твоя ласка.

Заєць і танукі наламали два оберемки бамбуку і закинувши їх собі на спину, пішли вузькою гірською стежкою.

Танукі, який йшов попереду, почув, ніби хтось черконув кременем.

– Зайче, що це тріщить?

– Це пташка трісьтрісь з гори Трісьтрісь віщує, що скоро зима.

– Невже?

Танукі знову рушив, а заєць підпалив бамбук на його спині. Бамбук спалахнув і затріщав. Танукі злякався і, намагаючись скинути із себе вогонь, заволав:

– Рятуйте! Рятуйте!

І побіг світ за очі.

Минуло кілька днів. Заєць майстрував човен з кедрового стовбура. Підійшов до нього танукі з обсмаленою спиною та й каже:

– Ну й підвів ти мене того разу!

– Та що ви! Я вперше вас бачу! Ви, певно, із кимось мене сплутали, – відповів заєць байдужим голосом.

– Невже? Невже я помилюся? – здивувався танукі. А тоді спитав: –
Що це ти робиш, зайче?

– Скоро настане зима, в горах нічого буде їсти. Тож я майструю човен.
Ловитиму рибу в річці.

Танукі теж закортіло мати човен.

– Слухай-но, зайче, зроби й мені човен!

– Гаразд! Собі зроблю з дерева, а тобі – з глини.

– Нехай буде по-твоєму.

Танукі приніс глини, і заєць, перемішавши її з сосною живицею,
зліпив човен.

Коли обидва човни – глиняний і дерев'яний – були готові, заєць
спустив їх на воду й сказав:

– Ну, то їдьмо рибалити!

– їдьмо, – погодився танукі й сів у глиняний човен.

Незабаром вони впливли на середину річки. Та глиняний човен
почав м'якнути й поволі тонути.

– Ой! Мій човен тоне! Зайче, рятуй! – заволав танукі.

Тим часом глиняний човен розвалився і разом з танукі пішов на дно.

Заєць приплив до берега, вистрибнув з човна й помчав до діда.

– Діду, я помстився!

– Дякую! Дякую! – відповів дід і витер сльози.

* **Танукі** – єнотоподібний собака.

Автор: японська казка

Джерело: <https://derevo-kazok.org/jak-zayec-pomstivsja-tanuki-japonska-ka.html>

Лелека Добре-серце

Він сидить на смереці у розлогому гнізді, яке нагадує великого
капелюха. Чекає, а до нього йдуть знедолені, ображені, безнадійно хворі, ті,
котрі були у безвиході.

На цю місію – рятувати людей – благословив Лелеку Добре Серце Сам
Всевишній.

З вирію повертався сам, був у розпачі: його лелька загинула, він теж
відчував близький кінець.

Якась невидима сила підняла його вгору. Коли голова і крила торкнулися променисто-голубої брами, вона відчинилася, і Лелеку засліпило яскраве золотаве світло, а згори пролунав голос:

– Творіння моє, не журися, що став безсилим, ти ще послужиш людям. Я благословляю тебе лікувати хворих, зцілювати їх, допомагати нещасним, наставляти на добру дорогу тих, хто загубив себе і звернув зі своєї життєвої стежини. Ти будеш Моїм посланцем на Землі і робитимеш усе, щоб світ ставав кращим. Обнімай людей своїми крильми. Облагороджуй їх.

Лелека покійно схилив голову і смиренно склав крила. З тих пір він ревно виконує повеління Творця.

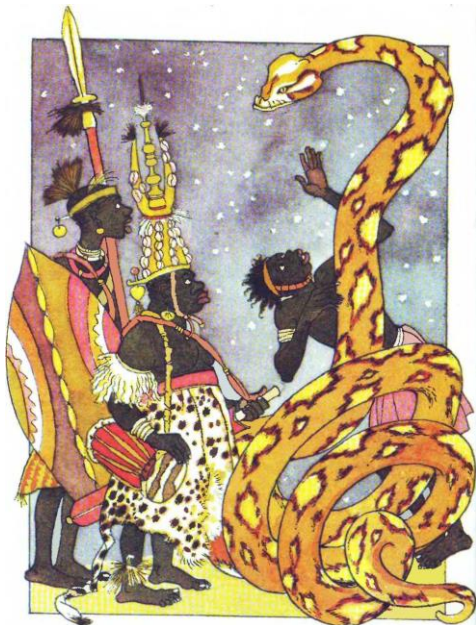
Автор: Тетяна Полубко.

Джерело: <http://kazka.in/fairytales/tetyana-polubko/leleka-dobre-sertse.html>

Чому в бабок тоненький стан

Колись у сиву давнину люди прокидалися вранці з першим криком півня. Але півень кукурікав тільки тоді, як квакала жаба.

Аж ось якось увечері сталася дивна пригода. Одна жінка товкла маніок у ступі. Бабку-лібелюлю, яка жила поблизу, розлютив той шум. Кинулася вона на жінку і вжалила її.

Жінка від несподіваного болю впустила товкач. Упав товкач на великий глек із водою. Розлилася вода по землі і потрапила в нору, де спав полоз. Кинувся полоз з переляку тікати і впав у рів, просто на жабу, яка сиділа там. Жаба злякалася й квакнула. Півень, почувши її, одразу закукурікав. Попрокидалися люди. Але бачать – ще темна ніч надворі. Пішли вони скаржитися царю. Усі складають провину на півня. Тоді кличе цар півня до себе. А півень виправдовується:

– Я, – каже, – закукурікав тільки тоді, як почув жаб'яче квакання!

Кличе тоді цар жабу, а та теж захищається:

– Я квакала, бо мені на спину впав змії і налякав мене!

Привели полоза. Розказує той свою пригоду:

– Мене розбудила вода перекинутого глечика!

Нарешті знайшли й жінку, глечик якої перекинувся, і вона розповіла, як її вжалила бабка-лібелюля.

От кличе цар до себе бабку, а та не знає, як пояснити свій вчинок. Кинули бабку до в'язниці. Почала вона літати з кінця в кінець. Посадили її тоді на ланцюг. Хоче бабка літати, та ланцюг не дає. Коли випустили бабку з в'язниці, стан її, стягнутий ланцюгом, став тонесенький-тонесенький.

Ото відтоді у всіх бабок такий тонесенький стан.

Автор: африканська казка.

Джерело: <https://derevo-kazok.org/chomu-v-babok-tonenkij-stan-kazka.html>

Мати ластівка

Мати Ластівка плакала гарячими слізьми: загинули її дітки – ластів'ята . Злюка – кіт дістався гнізда. На поміч прийшла дівчинка, котра прогнала кота, та знівечене гніздо упало, пташенята загинули.

Мати припадала біля неживих діток. Дівчинка взяла пташенят, поклала на серветку у картонну коробочку, закопала під яблунькою, перед тим погладивши Ластівку і наплакавшись над жовторотенькими .

Мати Ластівка зненацька відчула, що у неї з'являються людські властивості, вона захотіла віддячити маленькій добром. Бажання було таким великим, що пташина перетворилася на лагідну, турботливу матусю . Почала допомагати дівчинці і бабусі , з котрою та жила . Усю свою любов і ласку вона дарувала маленькій сирітці, лише вночі ставала пташкою, ночувала на тому дереві, де спочили її діти .

Згодом Мати з донею почали допомагати іншим сім'ям, в котрих росли сироти, голубили діточок, матусі яких подалися на заробітки. Не обминали й літніх людей, немічних, покинутих напризволяще.

Автор: Тетяна Полубко.

Джерело: <http://kazka.in/fairytales/tetyana-polubko/mati-lastivka.html>

Чому кіт умивається тільки після обіду

Ловив якось кіт необережного горобця та й збирається його з'їсти. А горобець і каже:

– Вихований кіт ніколи не обідатиме, не вмившись.

– Твоя правда, – погодився кіт. Кинув він горобця і почав умиватися. А горобець тим часом утік, сів на високій гілці та й глузує з дурного кота. Обурився кіт.

– Наступного разу, – каже, – я спочатку пообідаю, а вже потім умиватимусь!

Відтоді коти вмиваються завжди після обіду.

Автор: африканська казка.

Джерело: <https://derevo-kazok.org/chomu-kit-umivayetsja-tilki-pislja-obid.html>

Блакитний дельфін Волошик

Він увесь небесно-блакитного кольору, із синіми – пресиніми добрими очима і біленькою плямкою на правому поплавці. Кожен з нас бачив дельфіна Волошика і грався з ним. Але то було так давно, що ніхто цього не пам'ятає, а якщо і згадує, то лише як чарівний сон...

Волошик живе у Ріці Часу і бавить ще ненароджених немовлят, а коли настає час, приводить маля на берег Життя. Йому сумно, хоч знає, що ще недовго прийде і гратиметься з маленьким хлопчиком чи то дівчинкою. Але... недовго... Згодом малята дорослішають і зовсім забувають свого друга.

А Волошик пам'ятає усіх своїх вихованців і дивиться на них з Вічності. Добрими мудрими очима.

Глянувши вночі на змучених, стомлених денною працею і турботами людей, побачите, як їхніми обличчями блукає дитяча усмішка ... То їм сниться, як на своїй лискучій спинці, обнявши поплавцем з білою плямкою, несе їх у безтурботну країну дитинства забутий друг, небесно – блакитний дельфін Волошик.

Автор: Тетяна Полубко.

Джерело: <http://kazka.in/fairytales/tetyana-polubko/blakitniy-delfin-voloshik.html>

Чому морська вода солона

Жили собі колись два брати. Старший був дурний, а молодший – розумний.

Старший брат дуже хотів, щоб молодший пішов у прийми, а молодший і сам був не від того, щоб зажити на стороні. Отож невдовзі він оженився, найняв у сусідів кімнату і сяк-так перебивався з молодою дружиною.

Але прийшла зима, роботи не стало, і під Новий рік у сім'ї молодшого брата не було й жменьки рису. Довелося йому йти до старшого брата – позичити рису.

– Немає в мене зайвого рису! – сказав старший брат. – А хіба твоя жінка не принесла тобі посагу? Я тобі й рисинки не позичу! Йди собі, звідки прийшов!

Молодший брат, засмучений, побрів навмання дорогою. На гірському перевалі він зустрів сивобородого дідуса, схожого на чаклуна. Дідусь збирав хмиз.

– Гей, чоловіче, куди йдеш? – спитав дідусь.

– Сьогодні останній день року, а я не маю чого пожертвувати богам, – зітхнув молодший брат. – Тож і шукаю: може, щось знайду.

– Ото біда!.. Ось, візьми ячмінний пиріжок, – мовив дідусь. – Піди до храму

Лісового Духа – ген там видніє, бачиш? За тим храмом є печера, а в ній живуть карлики. Вони схочуть поласувати твоїм пиріжком. А ти скажи, що віддаси його тільки за кам'яну ступку.

– Дякую! Зроблю, як ви радите.

Молодший брат подався до храму. Справді, за храмом була печера, а в ній – сила-силенна карликів. Вони метушилися, намагаючись затягти до печери очеретину.

– Стривайте, я вам допоможу! – вигукнув молодший брат, і очеретина вмить опинилася в печері.

– О, який ти силач! – захоплено вигукнули карлики.

Аж тут котрийсь із них побачив ячмінний пиріжок.

– Як хочеться поласувати цим пиріжком! Віддай його нам! – мовив карлик, а інші підхопили хором: – Віддай нам пиріжок!

– Я згоден віддати, але тільки за кам'яну ступку, – відповів молодший брат – так, як навчив його дідусь.

– Он як! Але ж ступка – наш найдорожчий скарб... Та дарма – віддамо її тобі.

Певно, карликам дуже кортіло посмакувати пиріжком, раз вони згодилися віддати ступку...

Молодший брат, узявши ступку, пішов до гірського перевалу, де на нього чекав дідусь.

– Ну що, віддали тобі карлики ступку? – спитав той.

– Віддали, – відповів молодший брат.

– Чудово! А тепер послухай, що я скажу. Крутнеш ти цю ступку праворуч – одержиш усе, що в неї попросиш. Крутнеш ліворуч – вона перестане тебе обдаровувати.

Молодший брат красенько подякував дідусеві й побрався додому. Простелив циновку, поставив ступку, крутнув її праворуч і звелів:

– Сипся, рисе! Сипся, рисе!

І сталося чудо: за якусь мить на циновці лежала купа рису.

Далі молодший брат звелів:

– Висипайтеся, лососі!
Висипайтеся, лососі!

Із ступки відразу повискакували здорові рибини.

– Голод більше нам не загрожуватиме! – вигукнув молодший брат.

– Яке щастя! А все завдяки тобі, – раділа й молода дружина.

Тепер у молодшого брата було все, чого душа забажає. Бракувало тільки пристойної оселі. І він знову крутнув ступку праворуч, і з'явився в нього гарний будиночок з коморою.

Молодший брат запросив до себе в гості рідню й сусідів, пригощав їх смачними наїдками і найкращими напоями.

«Як це він забагатів?» – дивувався старший брат, і взяли його завидки.

Він став крадькома стежити за молодшим братом, і коли той пішов до комори, старший брат зазирнув у шпарину. Бачить – молодший брат крутить ступку й примовляє: «Сиптеся, солодоці! Сиптеся, солодоці!»

«Оце так диво! Не вірю власним очам!» – подумав старший брат.

Пізно ввечері, коли всі вже полягали спати, старший брат узяв ступку, побіг з нею на берег, сів у човен і поплив у море. Пливучи, наминав прихоплені разом із ступкою рисові коржики та солодоці. В роті у нього стало солодко-солодко, і захотілося йому чогось солоного.

«Спробую, на що здатна ця ступка», – вирішив старший брат.

Крутнувши ступку праворуч, він звелів: «Сипся, солє! Сипся, солє!»

І сіль посипалася. Незабаром насипався повен човен. Та от біда – старший брат не знав, як зупинити ступку, тож купа солі чимраз більшала. І човен кінець кінцем пішов під воду й потонув.

Кажуть, начебто й досі ступка крутиться на дні моря, бо нікому її спинити, й розсипає навкруг сіль. Отим-то морська вода й солоня.

Автор: японська казка.

Джерело: <https://derevo-kazok.org/chomu-morska-voda-solona-japonska-kaz.html>

Як вовчєня на весну образилося

– Чому ти не посміхаєшся? – запитав Маленький Їжачок у Вовчєняти.

– Тому що я образився на весну, – пробурчало Вовчєня. – Чекаєш на неї, чекаєш... ані тобі золотистих промінчиків, ні м'якої травички, ані... Суцільні калюжі!

Маленький Їжачок замислився.

– А ти спробуй першим...

– Що – першим?

– Який ти нетямущий, – зітхнув Маленький Їжачок, – посміхнутися!

– А що буде?

– А перевір, – підморгнув Маленький Їжачок.

Спочатку у Вовчєняти не вийшло. Це тому, що коли ти довго не посміхаєшся, посмішка виходить якоюсь кривою та недолугою.

І тільки через декілька хвилин, якраз коли на небі заярив кінчик пелени яскравого сарафану, в яке сьогодні вбралося сонечко, у Вовчєняти вийшло...

– Ой! О-о-йой! – радісно заплескало лапками Вовчєня.

«Подумаєш, – повів плечима Маленький Їжачок, – а хіба може бути інакше?»

Автор: Катерина Кулик.

Джерело: <http://kazka.in/fairytales/goldy-knoup/yak-vovchenya-na-vesnu-obrazilosya.html>